

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомоществанія ся приематъ всякога за шесть мѣсеца прѣд-
плащаны по двѣ бѣлы меджидѣта или на листъ по 2 гроша.

Писма, допискы и всичко що ся отнася до вѣстника отправя
сѣвъ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агопанъ-ханъ № 14
Назначенытъ по вѣвъ настоятели, отговарятъ за цѣнжтъ
на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовж часть нѣма
никакъ свръскж съ изданіето му на другытъ языцы нито съ
главного управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатены и поръчки непредплатены не сж пріеты.
Статіи пращаны до редакціята, вѣстены или не, не ся
вращатъ.

ПАРЫ, ПАРЫ, ПАРЫ.

Меджиденца двѣнки бѣлы, не златы,
За новжтъ шестмѣсечнж прѣдплатж,
Испрати ги, читателю, по-бържѣ;
Безъ пары бо Шутошъ гащы не върже,
И не може никакъ на прѣдъ да върри
Тѣй както е вѣчь останжлъ безъ пары.

— о —

БЕСПАРИЧИЕТО.

(Отъ уроцигѣ на Ест. Историѣ).

Беспаричіето е животно ефимерно по попъ
не е и не е ставало никога ефимерія. По видъ,
по нѣкои качества и свойства, и по това дѣто
му сж кривы и остры ногтигѣ, то показва да е
отъ фамиліята на лисицытъ, но по збытъ от-
лича малко нѣщо, защото збытъ на беспари-
чіето приличатъ малко на збытъ на мышкжтъ,
направены така като да грызжтъ по-добрѣ.

Животното беспаричіе ся храни съ различни
травы и буреніе, отъ които най-вече обыча *вз-
душничето, споменуванчето, понадежничето* и
много раскошнытъ обѣды и вечери, но съ тѣзи
последнытъ ся храни само въ въображеніето си.

Това животно живѣе прѣдпочтително въ паз-
вытъ и въ джебывтъ на ученытъ, на мудро-
словеснытъ, на учителитѣ, на мастилничаритѣ,
а по нѣкога и на вѣстникаритѣ; а само въ нѣ-
кои обстоятелства ся възгнѣздява и въ търгов-
скытъ, банкерскы и (твърдѣ рѣдко само) въ пра-
вителственнытъ касы.

Ако и да е явенъ и прогласенъ неприятель на
всяко удобство за поминуваніе, гнуси ся отъ
доброто поминуваніе и лицето му е всякога ка-
то озжбено и отвратително. Но пакъ отъ другж
странж има характеръ серіозенъ, дълбокомыс-
лящъ и замысловатъ.

Въ забавленіята и разходкытъ си беспаричіе-
то е поетъ; никога не ся качи на кочижъ, ни на
копъ, защото друсаніето му разбърква размы-
сължтъ му. Отбѣгва и страни отъ театрата, по
казина и по балове не ходи; много мрази тѣзи
приведеницѣ цивилизаціж на салтапакжтъ, на
гѣостеринжтъ, на разблудството и на галантон-
лукжтъ. Прѣдпочита повече да излѣзва пѣше да
ся расхожда по кържтъ, дѣто може да ся *ис-
тѣя* колкото ще *по зеленжтъ моравж*, и да ся
чуди съ хубоститѣ на природжтъ, да ся прѣ-
взѣди надъ всичко земно, и да ся по насла-
ждава тамъ въ *праздното*, т. е. въ беспрѣдѣлното.

Беспаричіето е философъ отъ школжтъ на и-
дейстытъ, мрази матеріялжтъ и слѣдователно ма-
теріялистытъ; а матеріялисти споредъ негожтъ
идежж сж само богатитѣ, конто, и съ душж и
съ тѣло сж прилѣпены о веществото т. е. о ма-
теріялжтъ, но всякога ся усмихва кога види
разблуднытъ имъ рожбы, защото прѣдвижда че
единъ день ще го памѣрятъ и ще го помилватъ.

Инакъ това животно е твърдѣ въздържливо;
никога стомахжтъ му не страда отъ не смиланіе;
то прѣобладва на сладострастіята и по-
желаніята; а като единственно удоволствіе що
си допращава е, да ся наслаждава, както ре-
кохмы, въ *праздното*, т. е. въ беспрѣдѣлното,
а еще и съ платоническжтъ любовь, защото е
безъ масрафъ.

Инстинктивно, или както сега г. Богоровъ е
измыслилъ повжтъ думж *самотикно* или по *са-
мотикж* има отвращеніе отъ лошжтъ отхранж,
еще и отбѣгва кога минава онѣзи мѣста и пѣ-
тища дѣто може случайно да срѣщне панталон-
джіи, кундураджіи, локантаджіи и другы злѣ всъ-
питанны и досадителны гадины, и всяко друго
отъ тѣзи животны, конто, отъ лишеніе на добрж
отхранж, можжтъ за припечелваніе на нѣколко

металически парченца, да го изложатъ; защото между другитѣ благородны прѣимущества и дарбы що има, твърдѣ е честолюбиво животно.

Гнусъ го е отъ новы дрехы; има обаче особня наклонность да си мустросва кундуритѣ и да ся мые съ леке-сабуну.

Нѣкои мислятъ че това животно — беспаричіето е нова и послѣдня породица, но тѣ ся лъжатъ, то е доволно отколѣшно, и ето що пише за него единъ мой *свратъ* естествоиспытатель, Бюфонъ въ 4-тѣ книгѣ на естественижтѣ си Исторіи.

«... Това животно ся намѣрва повечето въ мѣста дѣто металытѣ сѣ рѣдкы. То не ражда, както и катърѣтъ, и както него има и то родители отъ чуждѣ природѣ, ражда ся отъ лѣтушытѣ сѣщности на металытѣ и най-вече на златото и на среброто; а присѣтствіето му много лѣтя въодушевява и поеты и писатели на и самого Шутоша да става естествоиспытатель и да описва свойствата и качества му.

ДНЕВНИКЪТЪ НА ЕДИНЪ ПАЖКЪ.

Пусто Беспаричіе, що было опачинщинѣ на свѣтътъ! Да ти казвамъ, и да ся чудишь, любезный читателю, — Добъръ ти день!

Като човѣкъ народенъ що съмь отъ нѣколко врѣме на самъ и азъ Шутошъ Болгаронародскый, ставамъ ужъ нѣщо си да идж на народныйтъ празникъ, въ народнайтѣ нашѣ черквѣ, яже есть край Фенерь; но какъ да мя осатани и да мя залеса туй проклето животно беспаричіето, та да збъркамъ и броеніето на днитѣ, тѣй що вмѣсто на 11-й мая, както трѣбало да идж, азъ съмь ся озогалъ тамъ на 12 мая, когато народныйтъ нашъ празникъ былъ ся испразднилъ еще прѣднѣйтъ день.

Отъ празникътъ не бѣ останао освѣнь высящитѣ онѣзи зеленины по вратѣята на черквѣтъ, които обыкновенно съставятъ най-гольмытъ салтанатъ на нашитѣ великолѣпны тържествования; но и тѣ бѣхж завянжлы тѣй що като гледаше тѣхъ не ти трѣбаше да пыташь за цвѣтушето състояние на народнытѣ ни работы. . .

Какъ и да е черквата бѣше отворена и на този день, т. е. на 12 мая, който за моѣйтѣ шапкънскѣ честь да ся случилъ недѣлѣж, и азъ, дошелъ вече, рекохъ да си сторѣх адетѣтъ христіенскый, да направѣх каквото правятъ и другитѣ православны хора, да си запалѣх свѣщницѣтъ, да ся прѣкрестѣж на двѣ на тре, на послѣ да ся оттегля тамъ въ нѣкое кюше и да си подремѣж съ благоговѣніе.

И ето сторихъ азъ и направихъ всичко това, но видѣхъ какъ и съ него не ся поправахж лошитѣ слѣдствія на беспаричижтѣ омаѣж;

защото азъ не съмь былъ сбъркалъ само днитѣ, но и часоветѣ. Вмѣсто да дойдж часѣтъ на 10 по турскы сутринѣтъ азъ съмь дошелъ на 9, и направилъ съмь неволно туй прѣстѣпленіе дѣто да прѣдварѣх владыкѣтъ, който ималъ да дойде на този день, нѣщо съ часѣ и половинж; тѣй що подрѣмахъ само не, но и поспахъ бия, а владыката когото чакахж нѣмаше го, когато ся сбудихъ. Като владыка и човѣкъ не страждущъ отъ беспаричны залисы, той си знаеше и денѣтъ и часѣтъ кога да дойде и не ся бъркаше да дойде по напрѣдъ, а еще повече като знаеше че не му пише грѣхъ ако бы и по късно да дойде.

Казваше мы отвѣкынъ единъ мой пріятель, че въ Доброджѣтъ нѣйдѣ си имало единъ градъ, че въ този градъ имало единъ благовѣренъ господаръ, че този господаръ ималъ единъ православенъ обычай дѣто да не оставя никога да става въскресеніето на Великденъ додѣ не иде самъ той въ черквѣ да разрѣши и дозволи Господу Богу да въскрѣсне. Туй азъ кое го вѣрвахъ, кое не, като го чувахъ, но сега го повѣрвахъ; защото видѣхъ, че имало таквызъ православны адеты дѣто за господаритѣ и за владыцѣтъ за хатѣрѣтъ да ся казва и Господу Богу: почакай и пограй малко.

Думата е санкымъ че не бѣхъ само азъ Шутошъ отъ беспаричіе омаинный що спяхъ и чакахъ за дѣла владыка, но чакахъ съ мене доста еще мой подобострастный братія а че чакахж и вси светіи жителіе светаго храма сего. И моята убо свещица отдавна бѣше изгорѣла и сама угасняла; но на нѣкои светіи, о нечестія! таквози бесчестіе имъ нанесохж що изгасихж свещитѣ що горѣхж напрѣдъ имъ и гы оставихж да сѣдятъ въ тъмнижтѣ додѣ дойде дѣдо Владыка.

Светитѣ ще кажж азъ за това сѣ ся и по-светили, защото сѣ были и сѣ тѣрпѣливы, а това е еще единъ бѣлѣгъ за мене че азъ не ще могж никога да ся посветѣж защото не могж да тѣрпѣх. Светитѣ стояхж безмѣлвы като светіи и чакахж, но азъ като Шутошъ да янамадѣмъ и избихъ кукѣтъ отъ черквѣ. Но какъ да идж? Вратата на мехиѣтъ сръшу самытѣ врата на черквѣтъ бѣхж отворены, ламбитѣ тамо еще горяхж и ярко свѣтахж, но въ джебоветѣ си похванѣхъ азъ, и ето тамо мракъ великъ и тма кромѣшная, и не достойнѣ обрѣтохся внити ми въ свѣтлый сей храмъ Господа Бахуса, сего ради управихъ стопы моя по къмъ долнитѣ врата и, влѣзохъ тамо дѣто ся отива въ училищнытѣ нѣщо си стаи.

Въ училището да разгледвамъ нѣмаше що, но искахъ да видѣх стаѣтъ на недѣлното училище и на засѣданіята на Ученическата Дружи-

на. Стаята бѣше отворена, но ученицы нѣмаше еще ни недѣлни ни понедѣлничны — бѣхъ безбелѣ въ черквѣ или не бѣхъ еще станѣли за да не влѣзатъ въ грѣхъ като мене да прѣдварятъ дѣда Владыка. И тѣй самъ азъ позяпахъ малко тамъ на окаченитѣ по стѣнитѣ окѣсаны карты позяпахъ и трѣгнѣхъ да си излѣза, когато изшумуль нѣщо надъ главѣтъ ми отъ кѣдѣ горнитѣ прагъ на вратата, погледнѣхъ потърколи ся въ краката ми едно малко свитѣче хартія свита на кълбѣце. При мене нѣмаше никой, и горѣ не ся чуеше да тропана никой, отъ дѣ ся взе това свитѣче и що е то? подумахъ азъ и наведохъ ся та го взехъ въ раѣцѣ. Поразгнѣхъ го и готовъ бѣхъ да го запокытѣ като непотрѣбнѣ хартія свитѣ за игрѣ отъ нѣкое дѣте и заврѣнѣ нѣйдѣ си а сега извалена отъ мышкытѣ или отъ други нѣкои изъ тайнитѣ обитатели на славнитѣ Българсконародный метохъ, когато ся мѣрнѣ прѣдъ очитѣ ми думата ДНЕВНИКЪ. Взирамъ ся по-добрѣ и прочитамъ това, което ако обичашъ, читателю, прочети и ты.

* * *

Грѣшный и смиренный азъ Паѣкъ метохожитель.
Днесъ за пръвъ пѣтъ ся пробуждамъ и осѣщамъ ставитѣ си способны да мърдатъ.

Събѣденъ и окопытенъ колко годѣ исплѣзѣхъ къмъ отверстїето на рѣлопѣтъ въ който зимувахъ съ намѣренїе да излѣзѣ съвсѣмъ на вѣнъ да разгледамъ дѣще можѣ да поставѣтъ тѣзъ годинѣ лѣтнитѣ си чадъры.

Кой день е днесъ еще не знаѣмъ, не ми сѣ донесли тѣзъ годишнитѣ новѣ Календаръ, но заблѣзвамъ толкозъ колкото да помнѣмъ че въ този день, когато ся подадохъ на дупкѣтъ отзарана, видѣхъ всичкѣтъ тѣзи мои пространнѣ държавѣ, пѣлна, тѣпкана съ гости.

Голѣмо събранїе имахъ животнитѣ наричаны хора и човѣцы; събранытѣ ся виждахъ да сѣ и отбраны по видѣтъ си; но защо бѣхъ ся събрали тѣ тукъ това е коего еще не съмъ си добрѣ истѣкувалъ.

До колкото можѣ да сѣдѣмъ отъ това що видѣхъ, искамъ да кажѣ, . . . но . . . сега еще не можѣ да кажѣ нищо друго освѣнъ това що видѣхъ.

Додѣ бѣхъ като въ просѣницѣ на леглото си азъ чувахъ само много и разны гласове и нѣщо като псалмы и пѣнїя; а когато надникнѣхъ да гледамъ изъ отверстїето на жилището си, видѣхъ насѣдали мнозина като отцы и първенцы народны, и около тѣхъ наисправены не помалко сынове же народны, и единъ отъ тѣхъ имъ расправяше за нѣщо, което азъ добрѣ не разбрахъ, защото не съмъ до толкозъ вѣщъ въ грамматикѣтъ на челоуѣковый языкъ. Отъ глѣданїе само това ся осѣщяхъ че насѣдалитѣ бѣхъ нѣщо като сѣдѣн и оцѣнители на прѣмудростѣтъ на сыновѣтъ челоуѣчески, и този който расправяше искаше да имъ покаже за колко пары умъ има и съ колко драмы краснорѣчіе говори.

Това да прѣдполагамъ можѣхъ не само азъ но всякой който като мене, бы съглѣдалъ, че додѣто расправяше този отъ сыновѣтъ челоуѣчески, който бѣше оулогавъ

ораторъ, на лицето на нѣкои отъ старцытѣ и отцы народны ся проявяхъ различны тарѣфы отъ оцѣненїе на думытѣ му. А еще повече слывѣрихъ въ това си прѣдположенїе когато видѣхъ, чеподирѣ първийтъ този ораторъ, словото на когото не прѣдизвыка гласно ни одобренїе ни порицанїе, застанѣ на срѣдѣ другъ единъ младежъ като ораторъ и започнѣда показва своѣтъ прѣмудростъ и вѣщанство съ буйны жестове и джасканїя.

Този младежъ ся виждаше да иска да даде на събранїето да разбере, че понеже и той Божїею милостїю ся удостоилъ да ся види че взели да му никнѣтъ мустакы, та може и той отъ сега да ся домогва на вочорбаженїе, и на основанїе на това защото е и брадатъ, като слушалъ ветхозавѣтното, че въ брадытѣ е мудростѣтъ и властѣта, той си позволилъ да говори така като мудръ, все знающъ и като властѣ имѣющъ да не спира нищо що му дойде до уста, съ което обаче произведе неудоволствїе и волненїе между присѣдствующихъ и най вече между по-отличнитѣ.

Колкото за мене азъ не виждахъ въ това нищо повече освѣнъ едно младо и не опытно отъ свѣтътъ ревнителче което бѣше ся промѣкнѣло въ събранїето на сарафытѣ на мѣдростѣтъ да но развали тамо бешликѣтъ на глупостѣтъ си и нищо повече. Азъ съмъ паѣкъ и макаръ да съмъ отъ солиднообразованнытѣ паѣкы не можѣ никакъ да разберѣ какъ може едно таквозъ незначително нѣщо да призведе таквѣзи смутевнїцѣ.

Да положимъ че умственитѣ бешликъ на този младежъ и зеленъ народенъ сынъ бѣше отъ онѣзи конто не минуватъ на всякѣтъ и повечето отъ събранытѣ оцѣнители на челоуѣческѣтъ прѣмудростъ го сматрахъ за калпавъ и не приемахъ да му го развалятъ, не бѣше ни пѣлно толкозъ ни безпѣтно да си му кажахъ правичко и кротичко: чоджумъ, вземѣ си бешличето и иди си го развали тамъ дѣто минува, защото тука не струва ни шесть вари а не петь гроша! По паѣкы ако да сѣдимъ азъ така быхъ отсѣдилъ а така быхъ и направилъ въ единъ подобенъ случай на нѣкое отъ събранїята на паѣкытѣ. Но това не е събранїе на паѣкы а на челоуѣцы!

Богатытѣ присѣдствующихи Банкери цѣнители на челоуѣческѣтъ умственнѣ стойностъ, по челоуѣко умственно сѣдѣше намѣрихъ ся обидени отъ това дѣто ся явилъ прѣдъ тѣхъ единъ калпавъ да кажемъ бешликъ на развалѣ, като си позволихъ да разберѣтъ: че, да излѣзе нѣкой прѣдъ тѣхъ и да иска да развали единъ калпавъ бешликъ щѣло да каже че той гы взема като калпазаны; това което ни теоретически ни практически не е тѣй и не може и да бѣде, ще кажѣ азъ пакъ като паѣкъ.

Но тѣзи сѣ паѣкы мудрованїя а не челоуѣкочорбаджійскы, ще каже нѣкой чорбаджомудреннѣй, и паѣчка теорїя и практика е друга а челоуѣческа друга и челоуѣкочорбаджійска пакъ друга.

Ный паѣкытѣ нѣмамы чорбаджїя и поради туй азъ отъ чорбаджійскы теорїя и етикеты не отбирамъ май, ама все пакъ можѣ да мыслѣмъ по свойскы и да заблѣжѣмъ че това нѣщо и по чорбаджійскы не излѣзва нѣкакъ добрѣ. — Чорбаджїя споредъ мене грѣшнаго паѣкъ

ка е онзи който може да даде на всички други да разбератъ че като чорбаджий мысли да върши, а не който туря чорбаджийството си въ състязаніе и перивията на хлапачитѣ. — Това е наистинѣ паѣшко разсѣженіе, но то е мыслиѣ и логическо и за туй го забѣлѣзвамъ тукъ въ дневникътъ си безъ всякой умыслъ за докаченіе нѣкому; кое бо съпричастіе на паѣшковитѣ дневникъ съ дѣлата на челоѣческитѣ сынове?

Най-послѣ азъ щѣ забѣлѣжѣ още и това що видѣхъ да станѣ не но нашеско-паѣшкы, а по челоѣческо-опачинскы. Много пѣтя бѣхъ чуватъ че нѣкой си славеиъ между челоѣцитѣ мудрецъ ималъ този бесчелоѣвѣченъ обычай дѣто за погрѣшкитѣ на младитѣ юнета да бие старитѣ волѣ. Това нѣщо съ което смы ся смѣли ный много пѣтя въ нашитѣ паѣшкы събранія, види ся да ся счита за голѣмѣ философіѣ у челоѣцитѣ, защото видѣхъ ди ся повтори това истото прѣдъ очитѣ ми, въ туй тѣхно събраніе.

Младитѣ ораторъ, като почерпа събраніето съ дреиченицѣтъ си, измѣкнѣ ся и не ся видѣ, а старитѣ понесе всичкитѣ кривы дѣрва за него, безъ да му ся даде волѣ и врѣме и да ся оправдае. . . .

Челоѣкъ, това бесперно и бескрылно, като насъ животно, види ся има туй прѣимущество надъ всички други животны да има свободнѣ волѣ, т. е. да може да слѣди и да разбира работитѣ, не както сѣ тѣ, но както си ще! и колкото по-отъ голѣмитѣ ся счита да е животното челоѣкъ толкозь повече е прѣдрасположено да вѣрва че е непогрѣшимо въ прѣдубѣжденіята си, и никой нѣма право да ся домогва да го разубѣждава! — Добрѣ че между насъ паѣшцитѣ нѣма такѣвъ глупавъ и лошъ обычай.

(День I-й).

Частны Допискы.

РОБЕРТЪ КОЛЕЖЪ. 11 Мая

Бай Шутосе,

Ако и да знаѣмъ навѣрно, че листѣтъ Вы е за шегѣ и сатирѣ и може да ся не занимава съ по-другы расправы, но азъ пакъ искамъ да вы по расправѣ за нѣщо, което не е шегѣ ами дѣла истина. Едно нѣщо само, байно, а то е че не ще могѣ да вы пишѣтъ съ логикѣ; но мразъ ѣмъ тѣртинѣ логикѣтъ когато на свѣтѣтъ останѣло всякой да продава своѣитѣ лученицѣ и дреиченицѣ.

Ты знаешъ, байно Шутосе, какъ ный ученицитѣ отъ нашето високо и много вѣтренно Коледжіо празнувамы всякѣ годинѣ народнитѣ нашъ празникъ въ хладнѣтъ и сѣнчистѣ долини на Гьокъ-Сую. Остава сега да ти обадиѣ че го празнувахмы и тѣзъ годинѣ и какъ го празнувахмы.

Да ти описвамъ мѣстото и долинатѣ Гьокъ-Су ще каже да ти дрѣнкамъ за работы вѣнъ отъ прѣдметѣтъ ми, нѣщо което азъ, като челоѣкъ положителенъ не обычамъ и не правѣмъ ужъ! Но какво да ти пишѣмъ тогазъ? Да пишѣмъ за приготовленіето и отиваніето вы? и то може да вы отегчи повече отъ колкото да привлече вниманіето ви. Дѣто ще ся каже и то неструва.

Вѣрвамъ *прочее*, (могло бы и безъ прочее), че вы като Шутосъ повече быхте ся благодарили, ако да ви пишѣхъ за гайдыгѣ, за хорѣта и игритѣ съ които празднувахмы, защото сте были гайдаръ на млади годины едно, и друго защото като Шутосъ днесъ обычате игритѣ и подиграваніята повече отъ всичко друго.

Но ще прѣдваря да ви кажѣ че гайды ако и да имахмы, хора ный не играхмы много нито пакъ всички. А защо ще пытате. Ето защо: Ный, бай Шутосе, смы забравили, или по право да си кажемъ, турили смы ся на голѣмѣтъ клечкѣ, като смы ся запнѣли да станемъ Англичани и Американци и кой ти гледа дебелѣтъ Българщинѣ и тромытъ Българскы хора.

Незнаѣмъ, бай Шутосе, да ли пушете за да ви поканиѣ да си направите една цигарѣ и да попушите малко додѣ ви расправѣ по нататѣкъ, да не бы да вы умрѣжнѣтъ расправитѣ ми.

Ето мя, начинамъ серіозно. — Ихъ, пущината, колко съмъ обрѣгнѣлъ на Англійскый языкъ, та щѣхъ да починѣ да вы говорѣ на него безъ да примыслиѣ че може да не знаете, нѣ нѣма зараръ сега е лесно: нахлупете една капелѣ и выи ще мя разберете. Хората вѣстници пишѣтъ по Българскы безъ да знаѣтъ ни блѣхъ Българскы та що има вы само да разбирате по англійскы! Но на прѣдмѣтътъ ся.

Излѣзохмы изъ училището, слѣзохмы на Хысаръ и въ една минутѣ ето ны на Гьокъ-Сую. Прѣсвѣхмы ся като козы, кой на тѣй кой на онѣй; слѣдъ малко събрахмы ся пакъ наедно да посрѣщнемъ гоститѣ; тѣ дойдохъ, наседахъ и тѣй ето ны всинца на купѣ.

Какво правимъ? Гайдытъ свирѣхъ? гоститѣ сѣ любезни, ный прѣсвѣхъ, прѣдѣлъ чарѣтъ, да Чарѣтъ на Западѣ, което продавамы на Англичанитѣ за Българско хоро. Но то ся не продължава много и ето ны на трапезѣтъ. Ястията сѣ изящны и болѣ, а не както чухмы че были на Силхтарѣ, но азъ нѣма да ви расправѣмъ колко бѣхъ и каквы, да не бы да събланимъ ученицитѣ отъ Българското училище, които ходятъ на Силхтарѣ да ся учатъ да празнуватъ гладны народнитѣ празникѣ, въ днитѣ на Читалището. . . . .

Подиръ малко словата започенѣхъ и гоститѣ ни бѣхъ честиты да чуѣтъ на Англійскы отъ Българинѣ за Българскитѣ наши просвѣтителы Кыр. и Методія. Слѣдъ тогози Англійскы говорившаго Българина говорихъ еще трима Българи по Българскы нѣщо като слова ужъ все по тѣзи часть, което бѣше доста монотоническо, и всяка разнообразность що имахмы бѣше испѣваніето на една пѣсень пакъ за св. Кир. и Методія и единѣ концертъ съставенъ отъ ученицитѣ Българчета и нѣкой чужды лица.

Подиръ концертѣтъ започенѣхъ ся другы слова и първо говори Г. Томовъ на Англійскы, послѣ Г. Вошбѣрнѣ, училищный директоръ, послѣ Г. А. Л. Лонгъ, Г. Ричардсѣнѣ, Г. Дейвисъ и най послѣ Г. Пандази, грѣцкый учитель. Всичкы тѣзи слова бѣхъ прѣвѣсходны, а особно тѣзи отъ Вошбѣрна и Дейвиса. За съдържаніето на тѣзи слова, азъ нѣма повече да ви кажѣ защото ще гы видите напечатаны въ Левантъ Таймсъ.

Едно нѣщо само, бай Шутосе, ще ты кажѣшъ зашто необычашъ да криѣшъ, като знаѣшъ, че да си казва чело-вѣкъ правичката е най добро нѣщо. Последнето отъ Българскитѣ слова не бѣше тѣкъ годишно, и не бѣше произведение на умѣтъ на тогова който го каза; то бѣше съчинение на одного отъ бывшитѣ ни учители прѣди три години, но ный бѣхмы честиты да чуемъ туй слово, държано отъ толкозь врѣмя за да узрѣе. — Горещинитѣ не допущатъ твърдѣ да ся занимава чело-вѣкъ да съчинява. И защо да ся мѣчи чело-вѣкъ да съчинява ново, когато има вето готово?

Желалъ быхъ, бай Шутосе, да намѣрихъ нѣкое слово останѣло отъ Искендръ бея или отъ лѣда Адама да го кажѣшъ до години пѣкъ

АЗЪ.

ДѢДОВО СЕЛО. (Мансѣ на първѣй денѣ.)

Чичо Шутосе!

Това село, Дѣдово ся казва Бобошево по нашенскы, зашто го емъ, тука бобѣтъ былъ много болѣ, което не е толкозь за вѣрване, зашто отъ този болукъ ужъ нѣщо си азъ гладувахъ прѣзъ страстнѣтъ недѣля тол-козь, като имахъ работа да ся кашлѣ и прозявамъ, ка-то старо куче на бунѣще, що казватъ нѣкои си хора. Сега, да бѣ казано, че отъ бобо ся е назвало Бобошево, нѣма що да ся каже. Ама зашто? Ето зашто. Тука, ка-жвото ти и рѣкохъ, бобѣ нѣма да намѣри човѣкъ за цѣръ, а бобо каквото: круши, сливи, черешы, ябълки, гроздіе и другы, има сума. А на това еще, че Бобо-шево е станало отъ бобо ямамы и слѣдующето доказа-тельство: Знайте какъ по васъ кога малкитѣ дѣцѣца ся расплачатъ, майнитѣ имъ се да ги умиратъ доводитъ имъ двѣ три зрънца черешкы или крушкы и имъ думатъ: «На ты, мамѣ, бобо, и дѣцѣта го зематъ и ся зами-ряватъ съ бобото. Така става съ дѣцѣта ама не само и съ дѣцѣта, тука то става понѣкога и съ възрастны-тѣ, и неще е ни срамота ни грѣхота, мыслѣшъ, ако ты кажѣшъ, че и нашитѣ емишарѣи често ся лѣжатъ като дѣ-цѣта съ бобо.

Тука прѣди десетина дена като си дойдохъ отъ Ар-наутлукъ, дѣто бѣхъ отишелъ съ безаджитѣ по търго-вѣята си, азъ рѣкохъ да навидѣшъ школото, което отъ давна небѣхъ виждалъ. Отидохъ и ето що видѣхъ: тамъ имаше нѣщо около сто дѣца. И всичкы тѣзи дѣца на едно съ даскалитѣ си, дори двама, бѣхъ натѣпканы въ една тѣснѣ стаѣ дѣто бѣше доста задушно. Попытахъ даскалетѣ зашто не турятъ половината дѣцѣца въ другѣ одаѣ, а тѣ ми казаха, че имало наистинѣ още една стаѣ, но была пълна съ разяне, съ това бобо що го турятъ въ ракѣитѣ за да става по благичка.

Кажѣ ми сега, чичо Шутосе, това не е ли работа на бобото. Елбетте съ бобо е прѣдумалъ еврейнитѣ наши-тѣ умны селяни, та си сѣ дали хубавата одаичка да си натура той бобото вътрѣ, а да ся задушаватъ дѣ-цѣта имъ въ другѣтѣ стаѣ. На ли тѣй съ бобо излѣ-гваемъ пакъ дѣцѣта когато искамы да имъ вземемъ нѣ-що? А тамо дѣто ся лѣжатъ и възрастнитѣ съ бобо не е ли право да ся казва селото Бобошево?

Срѣщу гюргювъ денѣ, азъ седѣхъ на улицѣтъ и ви-дѣхъ, че единъ свѣщевникъ раздаваше освятена соль по хората, да си закѣрмѣтъ овчѣцитѣ. Азъ си спушихъ и отидохъ у дома си и намѣрихъ една соломонѣ оста-нала още отъ Дѣдово врѣмя. Забрахъ и прочетохъ ѣкъ отъ корѣ до корѣ, да во намѣрѣ да пише нѣщо и за тая соль, ама нищо не намѣрихъ да пише за освятена соль. Тогава чякъ ми дойде на умъ че това ще да е нѣкоя попска соломонѣ.

Другъ единъ денъ и то сабахленѣ, когато поповитѣ излизаха изъ цѣрквѣ, бѣхъ ся сложилъ въ едно кюше на чаршѣята и видѣхъ и съ двѣтѣ си очы, че на едно мѣсто стоваряха вино. Тамо единъ дѣдо попъ, тѣй как-то идеше отъ цѣрквѣ, брѣкнѣ та извади изъ пазвѣтъ си едно тасче и го напълни съ винце и го испи. То-гава азъ много ся почюдихъ и вижѣ, рѣкохъ си, колко сѣ чисти попови! Като ся боятъ да пѣютъ изъ койѣ да е чяша, за да не бы да е нѣщо блажна, тѣ си но-сѣтъ своятѣ и кога отиватъ на цѣрквѣ да ся молятъ Богу за да не ся сблажатъ нѣкакъ.

Три години ходихъ азъ и запахъ по Арнаутлукъ и нито видѣхъ нито чюхъ да има татакъ нѣйдѣ човѣкъ вражалецъ или врачка сир. магесникъ, а нѣкои наши комшии, не знаѣшъ отъ гдѣ го подушили и напипали, та четирма души ходили при него да си глѣдатъ какъвъ имъ е касметѣтъ. Чюешъ ли, чичо, четирма ходили, и да не рѣчешъ че сѣ нѣкои долини хора ами сѣ отъ по-първитѣ и по умнытѣ. Другъ пѣтъ щѣ ты кажѣшъ коп сѣ, зашто сега бѣрзамъ. А ты, чичо Шутосе, ако о-бычашъ да правишъ добро на хората, кажѣ на бай Михала Тахтаджѣята да си земе тевтеритѣ и да иде, та да сѣдне при тоя вражалецъ, зашто тамо може да види много негови си хора и може да извади доста вересѣи.

Като узрѣитѣ черешитѣ, азъ, чичо, щѣ ты пратѣ ха-берѣ да дойдешъ да ся повидиме и да поядеме череш-кы. Нецешъ санки да сбѣркашъ ако си подойдешъ чюн-ки тука има да видешъ много нѣща като да кажемъ о-бщина, черкова, училище, попове, калугеры, мѣнастры, общинары, и колко още другы такыва нѣща!

Най послѣ ты, чичо Шутосе, по честичко нипращай хаберѣ да та разбѣраме живѣ и здравѣ, зашто на то-ва ся много радва твойтѣ хасѣминѣ.

Трочо Гайдѣнѣ.

ЧИРПАНЪ 16 Апрель 1874.

Байно Шутосе,

Азъ ще започнѣ писмото си съ тѣзи поговорка: «Лудъ свири лудъ играе, който гледа умъ нѣма» но да не помыслите че азъ като лудъ ще свири, а ти като лудъ ще играешъ, или наопаки а пѣкъ който ны гле-датъ и слушатъ сѣ безумны. Не работата е по друга. Отъ нашѣй градъ стана вече начало да ся говори за лу-дости и за луди. Нашѣй долномахаленскѣй учитель, съ книгата въ рѣка, потвърди че старѣй свѣщевникъ отъ цѣрквата св. Богородица е лудъ, това быде вече съоб-щено и на васъ, но онова което останѣ само между насъ е че реченнитѣ свѣщевникъ ся прогласи и той за учителя че и той е лудъ сирѣчь че и двамата сѣ луды.

Нъ работата не ся спрѣ до тамъ. Дветѣ лудосты ся сблъскахъ сега и искарахъ на яве и третя лудостъ. Лудитѣ кога идѣтъ на сѣдлещето, испяждатъ ги отъ тамъ и имъ запрѣтватъ да не лудуватъ. А двамата наши луди, отидохъ на общината да ся сѣдѣтъ; общината же вмѣсто да ги погоди за туй да имъ запрѣти подобни бъркотии, става лудешкы сѣдникъ, и отсѣжда първий лудъ, да иска прошка отъ вторый, а сама не видѣ че влезе въ тѣхно число и състави третя лудостъ, най голѣма. Не помнѣ колко общинари имаме, а не ми естая врѣме да оставѣмъ перото и да излѣзѣмъ да попитамъ нѣкого, но мислѣмъ че сѣ дванайсетъ. И тѣмъ ставатъ $2 + 12 = 14$ луди.

Лудитѣ свиряхъ играхъ и ввршихъ, а тогава ся яви и друго лице, което не могло по напрѣдъ да влезе въ числото на 14-тѣ, и ся задоволява да поиграе на лудешката ветха свирня. То, прѣзъ твоитѣ уста привождя здрави доказателства че наистина попѣтъ е лудъ и съ това, като ся занимава да прѣсѣжда лудитѣ, съставя нова лудостъ 15-сета.

Е! кажете ми сега, байно Шутоше, когато общинари, попове, учители, съставятъ едно лудешко дружество, то нѣмамъ ли право и азъ да влѣзѣмъ въ това дружество, и да ся нарекъ лудъ. За това земахъ днесъ и азъ да выпишѣмъ за да ся позанимавамъ, съ лудитѣ, като членъ отъ дружеството имъ и съставляющъ нова лудостъ № 16.

И за уверение

Единъ лудъ № 16.

МѢСТО СЪЩО 17 Апрель 1874.

Днесъ «Лудешкото дружество» държѣ заседание и ся разиска въпросътъ какво име да ся турн на дружеството. Едини прѣдложихъ «Просѣвление», «Разбитѣкъ», «Жестокосердіе», «Чорбаженіе», «Назадѣкъ», «Дърводѣтель» (. . . Добродѣтель шѣхъ да кажѣ) и пр. на най после ся одобри името «Назадѣкъ».

После ся разиска другъ въпросъ и ся рѣши да ся даде прѣзъ Шутоша слѣдующото извѣстіе на Българскитѣ общины, и на шарлатанитѣ учители.

ИЗВѢСТІЕ

Отъ Лудешкото дружество «Назадѣкъ»

Ученолюбивото лудешко дружество извѣстява на публиката че отъ сега на татѣкъ, то ся задължава да набавя учители, на сѣка община, която ся нуждае. За това въ такъвъ случай сѣка община може да ся отнесе до прѣдсѣдателя на дружеството № 3, или до писарѣтъ, който бѣше и отъ напрѣдъ писарѣ на 12 тѣ и носи № 14.

За сега има готовы на расположеніе дори трима.

Първий.

а) Познава изицитѣ Влашкий, Нѣмскый, Френскый, Чехскый и Българскый, па безмалко и Туркый и Циганскый, б) Познава Докборство отъ два месячното си седене въ Медицинското училище въ Букорещъ. — в) Може да прѣдава по всякытѣ клонове на науката, по слѣдствіе на деветъ месечното си седене въ Прага, но въ Прага, а не Пражкото училище, защото пражкытѣ ученицы сѣ го виждали на месецѣтъ еднѣжъ. г) Благодаренецъ на една община дигнало му ся е благодареніето защото тая община не знала да уцени неговото добро поведение, и привлежаніе на ахційницитѣ въ Прагѣ, и не могла да познае че е истинскый патриотъ, като е търсилъ изъ забутанитѣ улици на Прагѣ, бързый напрѣдѣкъ на народѣтъ си. — д) Учителствувалъ е на сѣжѣтъ община, съ силата на единъ чорбаджия, гдѣто изъ градскытѣ кавенета е испекълъ на здраво шарлатанството, което и въ молитвата си въспѣва: Ти бо еси

войстинну истинное веселіе и радость любящихъ тяшярлатанство мое и тебе славу возсилаемъ. — е) като ся счюпва крилото на богатый му защитникъ, дава си оставката (да не кажемъ, дадохъ му оставкѣтъ, защото ще ся докочи) и трѣгва да търси мѣсто, за да излѣе високого си знаніе за полза на народѣтъ си. — ж) Конѣ е. отъ най новата мода и не обыча да говори съ олурѣ одмазъ хора, а само съ чорбаджин, па които сѣ става правѣ съ сгърнати рѣце, и за нищо не нѣ думя че не е той, макаръ и да е криво, быля и цигара рѣдко пуши прѣдъ насъ.

з) Набоженъ е и всяка вечеръ си пѣе повѣчеріето: Чорбаджи П . . . . . возвахъ къ тебе услышима, услыши мя чорбаджи. Чорбаджи Х. Д. . . . . съ мене будиного бо разви тебе, помощника въ мюзевирлицѣ нѣ имами. — и) Да не ся съмнѣва нѣкой ако чюе че е партизанниъ, и обыча да интригува; това е лѣжя, защото освенъ дѣто е раздѣлялъ градѣтъ ни на двайсетъ партіи, друго нищичко не е направилъ. — і) Нарѣжда такъва програма по която ученикѣтъ щомъ излѣзе изъ взаимното училище, въ първия класъ ще учи Ботаника (не е ли нашето училище по горно отъ Гимназія)? — к) Ботаниката до толкова вразумително ся прѣдава, щото когато говори, учительтъ сичкитѣ ученицы разумѣватъ че говори за растеніята. Такъвъ учитель имами за проданъ Г-да, и не ни ся щѣше да го дадемъ, ама пустяте млади . . . . . Ама пакъ ще са мѣчимъ да съборимъ тѣзи млади, та да си задържимъ този любезный, който ны е милъ и за това дѣто искусно лови и издирва нашитѣ (на чорбаджитѣ) душмане и ни ги обажда, и ако речемъ нѣкога да ны посвири съ цигулкаката, покланя ся и ѣкъ засѣргува.

Вторій

а) Познава изицитѣ Френскый, Гръцкый, Турскый и Българскый. — б) Знае звучната метода, която е училилъ (той казва че ѣкъ е училилъ) тамамъ единъ мѣсяцъ въ Пловдивъ. — в) като го мързеше слѣлъ излизането си отъ училището да улови оралото на баша си (това е вече единъ адѣтъ по насъ), вкопчи учителството за да има да са излежава боль боль.

Третій

Въ двамѣсячното седене въ Пловдивъ, шесть месеци е учили тамъ звучната метода, по улицитѣ, по дюкнетѣ и по оданѣтъ на Кавасъ-ханъ съ плодивскытѣ айлекчи. Двамата послѣдны прѣдаватъ до толкова сполучливо звучната метода, щото въ послѣдны приглѣдъ и тѣ сами не можяхъ да разумѣйтъ, по кол метода бѣхъ отговоритѣ на ученицитѣ имъ.

Която община ся нуждае отъ учители такыва, нека побърза по скоро да ся обади. А ако Кюстендилската община има време да ни пише за първий, защото тамъ, споредъ Шутоша, тѣмко такъвъ трѣбвало.

Цената на първий е не по малко отъ 54 пары и четире дукати; на вторій не по малко отъ 2 пари и седемъ дукати, а третій не чини ни дукато.

Извѣстіе до шарлашанитѣ учители.

Който учитель има честыта да носи титлата «Шарлатанниъ», като го испяждѣтъ отъ мѣстото му да ся отнесе до казанитѣ нумера въ Черпанъ, и дружеството ще му намери мѣсто, споредъ горнето извѣстіе, или ще го настани на мѣстото на тѣя, които сега продава.

За Лудешкото дружество «Назадѣкъ»

Единъ лудъ № 16.

БИЛЯНЦЪ

Родолубивото Велишко Училищно Надзирателство

Да дава

1874

1874

Да зема

Май 15	Отъ преждебывшето Надзират. превзема слѣд. учители и учителки :	
	а) Главный учитель Г-нъ . . . . О . . . овъ	1
	б) Неговъ помощникъ » . . . . . новъ	1
	в) За сред. классове » . . . . . йлевъ	1
	г) дно » » . . . . . джиевъ	1
	д) дно » » . . . . . яневъ	1
	е) За долнитъ клас. » . . . . . рковъ	1
	ж) » дно » » . . . . . яровъ	1
	з) » дно » » . . . . . кашевъ	1
	и) » дно » » . . . . . есковъ	1
	Учителки.	9
	й) Госпожица . . . . . екова	1
	к) » . . . . . прка	1
	л) » (помощн.) . . . . . ярова	1
		12
	За изравненіе на нова смѣтка	3
		15

	На свършокъ на 73-то лѣто подъ вѣдомството си броеше реченното надзирателство ;	
	а) Поменуванитъ на срѣща учители и учителки на брой	12
	б) Набави учителското тѣло съ слѣд. еше учители :	
	1. Съ единъ турскій учитель (отъ необходима нужда) Г-нъ . . . . . учевъ	1
	2. Отъ подражаніе на други нѣкои надзирателства другагъ съ единъ звъничатый . . . . . Г-нъ . . . . . джиевъ.	1
	3. Отъ каприциіи водими и интриги (или съ заднѣ мисль, както щете речете) за да изгонатъ . . . О . . . ова, — съ единъ майсторъ и прочутъ звукаръ — бывшій . . . . . скій инспекторъ и прехласнатый педагогъ . . . Г-нъ . . . . . В. . . . . човъ.	1
		15

Да Дава същето 1874

Надзирателство

1874

Да Зема

	Градъ Велесъ иска отъ почетното и родолубиво учил. Настоятелство горѣпоименованитъ на срѣща учители и учителки на брой <i>пятнадесетъ</i> Лѣ	15
	Родолубивото Вел. Наст. на градъ Велесъ да Дава * ресто отъ учители и учителки на брой <i>Дванадесетъ</i> Лѣ	15 12
	Велесъ 20 Априлія 1874.	

	Прочутото, ученолюбивѣйшето, родолубивѣйшето и трудолюбивѣйшето Вел. училищ. Наст. си предава смѣтката искрено и точно, и остава на расположеніе на градъ Велесъ долупоименованитъ лица — учители и учителки, за да можатъ да отговарятъ на днешната епоха по воспитаніето, а именно :	
	а) Една учителка, която по причина на добрыйтъ редъ що издържава настоятелството и я лишава даже отъ насущный хлѣбъ, та за това, кога отвара училището, кога затваря, а тя е : Г-жица . . . Екова, и може да ся брой за половина Лѣ	1/2
	б) Една учит. помощница Г-жица . . . ярова, спорѣдъ силитъ си за чейрекъ Лѣ	1/4
	в) Единъ учитель за дитѣ малкитъ дѣца Г-нъ . . . рковъ дно	Лѣ 1/4
	г) Единъ учит. за малкитъ Г-нъ . . . яровъ. дно	Лѣ 1/2
	д) Единъ учит. дно . . . есковъ дно	Лѣ 1/2
	е) Единъ учит. Звъничатый . . . джиевъ дно	Лѣ 3/4
	ж) Единъ учит. за малкитъ . . . кашовъ дно	Лѣ 1/4
	Като собирамы чейр. и половн. изл. цѣлѣ	3
	За изравненіе да дава	12
		15

* Замѣчаніе. Градъ Велесъ като прегледа добръ горната смѣтка на родолубивото учил. Настоятелство, и като я намѣри точна, неможе да изнамѣри рѣчи, фразы и епитеты съ което да ги благодари и награди, но остава на подателя всего, — Онъ сторичею да ги вознагради за добрия я прочутыя и неслышанья до нынѣ подобны дѣла!! а за да не ся изглади отъ лица земли паметьта на прочутото Вел. Учил. Наст. въ лѣто 1874 отъ Р. Хр. то предасть сіе воспоминаніе на печать, за да грядущія поколенія Бѣл. народа блядословляють ихъ до скончанія вѣка, Аминь!

Когато бѣше вече листътъ ни подъ печатъ пріе-
хмы единъ прѣписъ на Послѣднитъ Страницы отъ а-
налитъ на пространитѣ Комарскѣ Държавѣ въ до-
линитѣ Силихтаръ, сочиненіе първаго историка Ко-
маръ Бѣа, този лобопытенъ расказъ за събитіята
на 11 мая прѣзъ годинитѣ 1874 ще обнародвамы нѣй
въ идущій брой. А сега ще направимъ едно извлече-
ніе отъ грѣцкитѣ сатирически вѣстници, какъ опи-
сватъ тѣ уощеніето Бѣмарско на Силихтаръ. (Ред.)

Яждте и пійте.

БУЛГАР КАРДАШЛАР

«И ядоша и пиша и насытиша ся и упиша ся пію-
ще — но не вече за здравіе на Патриарха и на Патри-
архїитѣ, както по грѣцкитѣ Силлогосы — Братята
Българи», не обаче отъ родътъ Авелевъ (иска да ка-
же че Българитѣ бѣли братя отъ родътъ Каиновѣ!
Не е ли грѣцко остроуміе?)

«Тамъ дѣто прѣди 15 дена имахъ трапезитѣ си чле-
новетѣ на Братството Куру-чешме (голѣмото народно грѣ-
цко училище) тамъ, казувамы тамамъ подиръ 15 дена
было описано да сѣднѣтъ на сѣщото мѣсто и Българитѣ
да ядѣтъ и пійѣтъ! О, ужасъ! ужасъ!» (че Бл-
гаритѣ хора ли сѣ да правятъ и тѣ каквото правятъ
грѣцитѣ?)

«Небето ся смѣяше тогазъ (при уощеніето на чле-
наветѣ отъ грѣцкото братство) небето ся смѣеше и се-
га при уощеніето на Българитѣ. Какво проклето небе!
(защо да не ся смѣе само на грѣцитѣ ами да ся смѣе
и на Българитѣ?) — Но согрѣшихъ Боже мой —
Небето ся смѣе всякога, изгасва отъ смѣхъ като гледа
таквызъ работы.

«Ами земята? . . . О! Земята каквото и посѣеши
таквозъ ти пониква. Членове отъ грѣцко Братство ли си
посѣялъ? поварди ги ще изникнатъ. Българи ли си
посѣялъ? Българи и ще поженешъ. (Но намъ какъ си
повечето Българи никнатъ по грѣцкитѣ нивы.)

«Земай сѣрпѣтъ и хади на Силихтаръ! Стой сега и
гледай.

«Прѣвъ сѣди Българскій Евзархъ (стѣй имъ испъл-
нилъ очитѣ на Грѣцитѣ Блг. Евзархъ што го виждатъ
и тамо дѣто го нѣма и дѣто не е былъ!) . . . той не
хваща много мѣсто. Една България, една Тракия и една
Македонія му е доста. Не иска цѣля Вселеннѣя както
другы. Около му сѣдѣтъ синодалнитѣ владыци съ пра-
зень стомахъ и пѣсень ищахъ, кадѣренъ да смеде и
самыитѣ Цариградъ, ако му падне единъ день въ рѣкѣ-
тѣ. Около имъ насѣдали овцитѣ на стадото имъ мѣжкы
и женскы (ако е имало женскы, тѣ безъ друго сѣ бы-
ли грѣцкы овцины, грѣцитѣ писатели не сѣ добрѣ гле-
дали) сѣдѣтъ та ядѣтъ съ пастыритѣ си, додѣто тѣ ги
изядѣтъ. Защото е таквазъ чѣстѣта на овцитѣ. (Като не
гы взядохъ грѣцитѣ имъ пастыри, които имахъ вл-
чешкы зѣбы, свонтѣ имъ пастыри нищо не ще могатъ
да имъ направятъ.)

«На туй уощеніе не бѣше само съчинителѣтъ на
Вѣкъ (защото не е нашъ человекъ). Но Славейковъ бѣ-
ше тукъ. И добрѣ бѣ сторилъ че бѣше тукъ. Но пѣкъ
и лудъ ли е да не бѣде тукъ този който толкозъ и
толкозъ ся е мѣчилъ додѣ докара Българитѣ да присти-
гнатъ до тамъ дѣто да могатъ да сѣдѣтъ на Силихтаръ
и да напиватъ здравицы?

«Че пихъ ли здравицы Българитѣ?

«Какъ че ако не сѣ членове ни Грѣцко нѣкое Брат-
ство не знаѣтъ ли да пійѣтъ здравицы?

«Оставямы обаче що казахъ и що не казахъ дру-

гытѣ и минувамы тутакъ си на здравицѣтѣ на П. Сла-
вейкова.

Г. Славейковъ е человекъ — не разбирамы тукъ че
другитѣ освѣнъ Славейкова не сѣ человекы, напротивъ
казувамы че ако в Българе, тѣ бѣхъ человекы отъ гла-
вата до краката; но Славейковъ е человекъ съ 400 ш
всичко го иска да е 400 и ни драмъ по долу не бы-
ва. Взема прочее народнитѣ чотурѣ, става на крака,
издава гласъ и на всички ушитѣ щрѣкноватъ.

Неговѣтѣ здравицѣ нѣй прилагамы тука рѣчь по
рѣчь . . . . »

(Свършеніето въ идущій брой).

«СПАСИТЕЛНО СРѢДСТВО ЗА ЖИТЕЛИТѢ НА ВЪСТОКЪ».

Просимъ списхожденіето на нашитѣ читатели за това
дѣто отъ нередовното четеніе на Вѣкъ не смы съгледа-
ли и смы пропустили да съобщимъ съ врѣме и да ги
наставимъ по съсъ врѣме къмъ лесно спасеніе по ново-
открытото отъ Вѣка срѣдство. (Виждъ Вѣкъ брой 16 год. I.)

За това «всякой може да употребява единъ смѣсъ,
(а не единъ смѣсъ) сега ново испытанъ. Съедини сирѣчь
20 части *Петролъ* и 80 части *Сюлфуръ де карбонъ*,
съ което като ся маже който и да е житель на Въс-
токъ спасенъ будетъ.

БЛѢЖ Нѣкой искатъ да кажѣтъ че тази рецепта была за
истребленіе на стѣвницѣтъ (дървеницѣтъ и тахтабитѣтъ) за което
было доста «да ся намажатъ съ рѣченитѣ смѣсъ оныя страны
по които ся намѣруватъ мѣжителнитѣ тѣя животны, и ся погу-
бували свършено». Но тѣзи що разбиратъ така това настав-
леніе не сѣ прочели добрѣ и не сѣ съгледали че прѣдлаганното
срѣдство не е за истребленіе на стѣвницѣтъ и на други «мѣ-
жителны животны» ами е «спасително срѣдство за жителитѣ на
Вѣстокъ». Слѣдователно употребеніето на смѣсътъ грѣба да
става върху жителитѣ на Вѣстокъ, като срѣдство на спасеніето
имъ, за което знаменитѣтъ съчинителъ на Вѣкъ е посветилъ жи-
вотѣтъ си и като Докторъ Богословія и Права изнабрѣлъ е туй
лесно спасително срѣдство, което ся види и да е опыталъ на
себе си въ послѣднитѣ дни на камието си.

ЛЮБЫНКО СЫНЪ НА ЗЕСТРѢТѢ.

Было едно врѣме, когато Любынка го считали и го
казвали, а еще го и пишали като малко дѣте слѣпъ и
дрг. Но днесъ вече не е това врѣме. Работата ся измѣ-
нила съвсѣмъ. Любынко днесъ не е вече сынъ на Ма-
дамъ Венерѣ, но на *Господжѣ Зестрѣ* и за туй се-
га не го пишѣтъ вече слѣпъ, ами съсъ четыри очи, и
съ цѣкля, съ зѣрцала и съ лорнето, за да може да по-
знава господжѣтѣ майкѣ си отдалечъ. Той е сега дѣр-
та шкура и дяволеко прѣкло. Додѣ не опыта на май-
кѣ си skutътъ, той не дига очи да види каква е мо-
мата.

Свѣсенъ нѣкой Господаръ ималъ будала единъ слуга
и всякой день като му зарѣчвалъ какво ще работи
прѣзъ този день, написвалъ му ги едно по едно за да
не забрави.

Единъ день, като ся вращалъ отъ полето съсъ слугѣ-
тѣ си, Господарѣтъ ся стѣркошилъ въ единъ трапъ. Вы-
ка по-скоро слугѣтѣ си да му помогне нѣкакъ да излѣ-
зе. Но умныйтъ слуга, намѣсто да види що може да
стори, заставялъ надѣ трапѣтъ и навничко си му ка-
залъ: ама тази работа ѣ нѣма писана въ расписѣтъ
на длѣжноститѣ ми, чорбаджи.

Отговорникъ и притежатель **Ө. КАСАПИСЪ.**